

MAROS MELLÉK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 4 frt
Mártius 15-től év végéig 3 frt
Negyedévre 1 frt
Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó
VÁTZY JÁNOS

Szerkesztőség és kiadó-hivatal
KORONA VENDÉGLŐ 7. sz.
Hirdetések olcsón számíttatnak.

A munkabér.

Az ember munkára van teremtve; dolgozni kell neki a megélhetésért, s mint ilyen utalva van arra, hogy munkája után, minden esetben megvárja a fáradsági-díjat, a kifejtett munkaerő arányában.

S ha csupán eddig terjed követelése, ugy a jogos téren áll s mindenki méltányolni, legalább kell hogy méltányolni tudja, a munkadíj jogos követelését. Ha azonban a tőke befektetés akár erő, akár másban kevés lenne, megszűnének a magasabb követelés jogosultsága s a munkaadó javára esik az igazság mérlegének perselye.

Eppen most, a munkásosztály zajongásával, időszerű egy két szóval megemlékeznünk ezen tárgyról s betekinteni a jog- vagy jogtalanságba részrehajlatlanul.

Nézzük csak a munkásságot!

A földműves nehéz munkájának bére ezer meg ezerféle veszélyek kikerülhetésével jut a munkához s gyakran, midőn már ujjával érinti a bért, fárad-

ságának jutalmát, egyetlen óra s nemcsak a munkadíj veszett oda, de a kenyér is. S valjon, hol itt a megtermett gyümölcs a fáradság után? — Ott maradt a tőke kamatozatlanul, ott maradt a levelétől megfosztott fa, melynek egy más évre van szüksége, hogy némileg pótolhassa a veszteséget. — Az iparos befektetett tőkéjének gyümölcsözése is a fogyasztó közönség sorsától függ; ha az boldogul, boldogul ez is, mert ha a termelőnek van mit áruba bocsátani, akkor a pénz- és anyagsere fenáll. S ha ez az eset nincs meg, hol fekszik az iparos tőke-befektetése? Ott hever a raktáron, mert nincs piacza s nem értékesítheti azt, mivel csak néhány szomszédos piacra kénytelen szorítkozni. — A tudományos pályamunkásainak 10—16 éven át tőkébe fektetett pénze s fáradsága is csak akkor hozza meg a kamatot, ha a szerzett tudomány értékesíthető s mi sem állja útját a talán elrejtett gyöngy felszínre jutásának; míg ellenesetben azon öntudat a munkadíj, hogy állását hiven betöltötte. — A katona is fárad, szenved, hogy szük-

ség idején az ellenséget legyőzni tudja s fáradságának mi a gyümölcse? Gyakran a munkó, melyen dicsőséggel ragyog azon nemes öntudat, hogy a hazáért kapta. S megelégszik ezen jutalommal. — Végre a bányabérő, vagy mondjuk tulajdonos tőke-befektetésének hol rejlik a gyümölcse? — Ott lenn a földgyomorban, száz meg százféle salakkal vegyülve, hol csak a szerencse találhatja fel, honnét csak a szerencse emelheti ki, — míg a munkaadó napontai újabb kiadásával tetőzni kénytelen a befektetést, mi gyakran — mint a példák mutatják, — tönkre jutással, bukással végződik.

Ime, mindannyiunknál a jövő titkában rejlik a befektetett tőkének gyümölcse s mégsem itt halljuk a feljajdulást, hanem ott, hol még befektetés nincsen, a munkásoknál; s ott sem annyira a munkadíj, mint a nap 24 órájának akkénti felosztása miatt, hogy egyharmada munka, más harmada pihenés s utolsóharmada élvezésekre legyen felhasználható akkor, a midőn a munkaadónak se éjjele, se nappala nincsen azon fejtő gond miatt, hogy miből

A „Maros Mellék” tárczája.

Emlékezés.

Ah! még mindig látom szemed
Büvölő tekintetét,
Melyet első pillanattól
Sohasem feledheték.

Most is látom ajkaidnak
Bájos csábmosolyát,
Mely engem e földi létből,
A mennybe varázsol át.

Mért nem tudlak elfeledni,
Tégedet, te gyöngyalak?
Miert nem tudom kitépni,
Szívemből báj arcodat?

Emléked össze van forrva
Lelkimmel mind örökre;
Szüntelen te vagy köröttem
Álmaim közepette. —

Ha ábrédek, tárgya te vagy
Első gondolatomnak;
Azt gondolom, a falombok
Csak felőled susognak.

Minden, közelemben s távol
Csak reád emlékeztet;
Tudja Isten hogy miért, de . . —
Még most is hön szeretlek.

K. a.

Isten uja.

Elbeszélés. Irta: T h e t a.
(Folytatás.)

A férj észrevette, hogy a nő remeg, s így szólt: »Mi bajod lelkem, hogy ennyire reszketsz?«

A nő, ki az iszonyu álomkép behatása folytán, s nem az éjjel hazaérkező férj kopogtatására ijedt meg, válaszolt: „Édes álomom volt, s kopogtatásodra szerfölött megijedtem.”

A férj még csak távolról sem sejtette a szomorú valót. Mint távozta előtt, ugy ezután is ernyedetlen szorgalommal egyedül családja boldogságáért fáradozott. Dolgozott örömmel fáradhatatlanul.

A hűtlen hitves ördögi képmutatással és csalfasággal még csak gyanut sem keltett férjében. Ha néha erőt vett rajta a lelkiismeret mardosása, s férje szomorúságának oka után tudakozódott, kész volt a hazugság: nem felelhettem kis Mariskámat. S erre oly

keservesen tudott sirni, hogy megesett az ember szíve rajta.

Ha álmában egy örvongó mozdulataihoz hasonló mozdulatokkal kitett gyermeke után kiáltozott, s férje kérdezte mit álmódott, kész volt a hazugság: felejtethetetlen Mariskámról álmodtam, mintha az erdőben jártunk volna, s egy marczona alak el akarta tőlem rabolni. A férj gyengéden mosolygott.

Erdei a legközelebbi télen egy hideg napon meghűtötte magát, s Roza szorgos ápolása nem akadályozhatta meg hamar bekövetkezett halálát. Meghalt anélkül, hogy tudta volna, hogy kigyót melengtetett keblén, midőn Rozája reá borult.

Erdei halála után Rozára nagyon bizonytalan, csaknem kétségbeesztő sors várt. Mit csináljon most? Hová, kihez menjen? egyedül áll a világon. Nincs senki sem, ki csak egyetlen vigasztaló szót is szólna hozzá. Az a kis pénz, melyet megtakarítottak, hamar elfogyott. Elhagyta a kis kunyhót, hol oly sok boldog, s még több boldogtalan órát ért és Somlyó-Vásárhely felé vette útját. Itt szerencséjére egy tehetős nőtlen gazdálkodó megkönyörült rajta, s felfogadta hazogondozójének. Huszonhét évig hűségesen, de a leg-

fizesse ki a segédet s miből adjon ke-
nyeret a családnak s önmagának. —
Méltányos és jogos követelés, hogy az
ember legyen ember s minden munka-
adó annak tekintse; de viszont jogos
a munkadó követelése is, hogy becsü-
letes, szorgalmas munkása legyen; s ha
az, úgy nem sajnálja tőle a bért s nem
vonja meg tőle az élvezeti időt. — De
édes segéd uraim, valjuk be őszintén,
mily vélemény táplálhat egy munka-
adót, midőn a vándorlót uton-utfélen
rongyokba bújva találja, — vagy az
egy két háznál összekoldult néhány fil-
lérért kapott italtól lerészegülten a depo-
elött neverni látja? — Ilyenkor meg-
szűnik a munkás-felajdulás jogossága s
fölé emelkedik a munkaadó sóhaja: Uram
Isten! ilyenek kezébe fog jutni az ipar?!

Ismerünk körünkben is segédeket,
de nem találunk közöttök zúgolódót,
mert becsületesen dolgozik egyik úgy,
mint a másik s meg van a fáradságának
a jutalma, munkájának a bére; megvan
az általános becsülés s a munkaadó sze-
retete. Bizonyítja ezt azon körülmény,
hogy egy-egy éveken át dolgozik ugyan-
azon helyen, valamint az is, hogy nyil-
vános testületnek becsült tagjává véte-
tett és vétetik fel.

Azért ne oly magasan munkásaink,
hiszen mindannyian dolgozunk, hanem
dobjátok ki magatok közül előbb a sala-
kot, hogy maradjon a szín, — s akkor
a közbecsülés és elismerés szebb mun-
kadij leszen, mint a pár krajczárnyi
béremelés. — Első sorban tegye min-
denki önmagát omberré s akkor a társa-
dalom is annak fogja ismerni őt.

Hirek.

Iskolaszéki határozat. M.-Pécska
községi iskolaszékének legutóbi közgyü-
lésén az alsóvárosi iskolaépületnek gyö-
keres javítása és tatarozása határozottat-
ott el, a mely munkálatoknak fogatosi-
tására, illetve az épület falazata s egyéb
részeinek megvizsgálására, Fikker József
alelnök, Papp Károly jegyző, Zabos Jó-
zsef gondnok és Harsányi István, Katona
Antal s Nagy József tagok küldettek
ki. Ezen kiküldött bizottság tüzetesen
megvizsgált mindent s a hiányok a szín-
tén jelenvolt Poschpischl építő által
jegyzékbe vétettek, hogy arról a költ-
ségvetés elkészíttessék.

Szolgabirói rendelet. Pécskai járás
szolgabirói hivatala 1129/1890. számú
rendeletével megkereste a járás minden
előjáróságát, a mely rendeletet egész
terjedelmében közöljük. »A Mária-Doro-
thea egyesület a gyermek halandóság
korlátozása czéljából népies jellegű füze-
tes vállalatot indított meg »Anyák könyv-
tára« czim alatt, melyben kiváló szak-
férnök gyakorlati utasításokat adnak a
kisdedek ápolásáról. — Tekintettel a
vállalat közhasznú voltára, nem külön-
ben arra, hogy egyes helyeken működő
bábák nem képesek a kisdedek ápo-
lása körül a tudomány mai állásának
megfelelő módon eljárni, és segédkezet
nyújtani, nagyon kívánatos, hogy a füze-
tek minél szélesebb körben elterjedést
nyerjenek. — A füzetek a nevezett egy-
letnél példányonként 5 krajczárért meg-
rendelhetők. — Miért is utasítom, hogy
ezen közhasznú és szükséges pótló füze-
teket kellő számú példányokban a neve-

zett egyletnél rendelje meg, és az orvos
és bábák közt ossza ki s annak megis-
mertetése tekintetéből intézkedjék.

Iskolai vizsgálatok. A pécskai tanyai
iskolákban a hittan vizsgálatok április
29-én tartattak meg s mint az elnöklő
tisztelendő urtól tudjuk, igen szép ered-
ményt mutattak fel a növendékek. A
többi vizsgálatok május 6-án fognak a
tanyákon megtartatni, melyre mint hall-
juk, az iskolaszéki elnök ur személyesen
szándékozik kimeenni.

Megyegyülés. Fábian László főis-
pán által egybehívott rendkívüli köz-
gyűlés egyedül a kir. tábla ügyében tar-
tatott meg, melyen az állandó választ-
mány által készített javaslat tárgyalta-
zott. Ormos Péter, Szatmáry alispán s
még egy pár bizottsági tag hozzászólása
után a javaslat elfogadtatott, mely szerint
ha Arad nem kap táblát, a nagyváradi
csatoltatás helyett vagy Szeged, vagy
Temesvár táblájához kéri beosztatá-
sunkat.

Zsigmond napja. Szemlakon Rajla
jegyző ur vendégszerető házában kedélyes
estével ünnepeltetett meg május 1-én
a Zsigmond névünnep s a poharak kö-
rül csak a késő éjben állott be a sztrá-
kolás. Pécskáról Köpf György főszolga-
biró és Kállay Gyula szolgabiró urak
voltak jelen, kik egy kicsit sem sajnál-
ják a tett fáradságot.

Zóna nálunk. Az arad-csanádi vas-
utársaság a közlekedési miniszterium
által első ízben elnem fogadott zóna-
rendszer tervezetet a kifogásolt részek
módosításával f. hó 30-án újból felkü-
ldötte, melynek leendő elfogadásával a
zóna vonalunkon is életbe lép.

nagyobb boldogtalanságban szolgálta urát.
Nem mult el nap, hogy egy benső titkos
szózat ne keserítette volna foglalkozásainak
közepette; nem mult el éj, hogy álmában
rémképeket ne látott volna. Reggelenkiut
rendesen kimerült volt az álom behatása kö-
vetkeztében. Végre is a legkevésbé muló
lelki kín ágyban fekvő beteggé tette őt. Álla-
pota napról-napra rosszabbra fordult. Az öreg
ur, ki hűsége miatt őt nagyon megkedvelte,
szívén viselte a boldogtalan asszony sorsát.
Orvost hivatott, s cselédjeinek megparancsolta,
hogy ápolják, lessék el kívánságát, s ne kés-
senek azt pontosan teljesíteni. Az orvos a
bajt igen komolynak nyilvánítá, s figyelmezt-
teté az öreg urat, vigye át a beteget a ben-
czések zárdájába, kik kórházukban emberi erőt
meghaladó szeretettel és gondossággal ápol-
ják és őrzik a gondjaikra bizott betegeket.
A nemeslelkű ember követé az orvos taná-
csát és Rozát a benzések kolostorába vitte.

Állapota rosszabbra fordult. A szerzetesek,
különösen Grill atya, odaadó gondossággal
vigyáztak reá. Heves lázba esett. Ha eszénél
volt Grill szeretettel vigasztalá, inté szene-
déseinek békés elviselésére.

Grill most is a beteg ágyánál ül. Aggoda-
lom teljes arczzal vizsgálja a nehéz beteget, s

éber figyelemmel kíséri legkisebb mozdulatait
is. A nehéz sóhajok, melyek a beteg keblé-
ből el-el rebbennek, a kínos nyögések, melyek
az élet-halál közti harc jelei, könyvet csalnak
a felebaráti szeretet megtestesült angyalának
szemeibe. Térdre hull s imát rebeg a gond-
jaira bizott betegért. Most megmozdul a
beteg, hirtelen ölelésre tárja ki sovány kar-
jait, s élesen felkiált: „Gyermekeim!
Ki az? Én gyilkos!

Grill a legmelyebb borzadálylyal hal-
lotta e szavakat. A hang, melyen e szavak
mondattak, s mely fölülmulta a beteg erejét,
a bátorlelkű férfit félelembe ejtette.

A beteg fölébredt: »Be roszat álmod-
tam« mondá gyenge hangon.

»Mit álmodott?« kérdé Grill.

»Semmit sem« felelé az öntudatra
ébredt beteg, s kintől megtört szemeit az
ápolóra függeszté. Eszébe jutott titka.

De a tapasztalt férfinak sokkal erőseb-
ben szívébe vésődtek a beteg szavai, hogy-
sem a beteg elutasító válasza a további kér-
dezősködéstől visszatartotta volna. Több éven
keresztül ápolja már ő a betegeket, s igen
jól tudja, hogy amit önkívületi állapotban
mondanak, az közelebbi vagy távolabbi éle-
tükkel rendesen összefüggésben van.

(Folytatás következik.)

Az én május elsőm.

Egy elítelt fiatal ember igen jól érezte
magát a siralomházban. Az itélet végrehajtá-
sának reggelén sokan meglátogatták s egy
öreg ur látva a kötélre termett jó kedvét,
beszédbe elegyedett vele.

— Talán jót álmodtál öcsém az éjjel,
hogy olyan jól érzed magad?

— Nem valami nagyon jót biz én, de
ha az ur érti az álomfejtést, úgy elmesélem.

— Halljuk öcsém!

— Jó izüt aludtam s ott üldögéltem
álmomban az akasztó-hegyen, — mond az
elítelt. Egyszer csak körül-fogott vagy tiz
banda czigány s keservesen húzta a nótát,
mindenik mást-mást. Rettenetes szép volt a
mulatságom s hiába zavartam őket mellőlem,
nem mozdultak azok. — Minden hajam-szála
égnek meredt kinomban. — Végre közeledett
felém mentő angyalul a hóhér. Könyörögtem
neki, hogy csak siessen az akasztással, hogy
szabaduljak meg a rettenetes zenétől. S ez
oly jó volt, hogy kérésemet meghallgatta s
rögtön felkötött. Így megmentett a további
szenevedéstől.

Mosolyogva nézte az ur a beszélőt, látva
rajt a meglepődést s az álomfejtés helyett
csak azt mondta neki: »boldog vagy öcsém,
mert ellenkezőre ébredtél.«

Vásár. Pécskai vásár eső nélkül úgy látszik nem történhetik meg, mert amint rendesen, úgy tegnap is bemutatta magát s a szép és nagy vásárt meglehetősen széteszlotta, pedig mint a járlatok írása és az irodák előtt álló nagy csoportosulások mutatták, meglehetősen adás-vétel volt. Különösen ló igen sok volt, azonban a katonaság részére a vásárálláson eladás nem tétetett s a tiszték kénytelenek voltak bemenni a Rostás istállójába. Ez tehát amellest bizonyít, hogy gazdáinknak a lótenyésztésre több gondot kell fordítaniok.

Himlő. A gyermekek öldöklő anyyala kezdi szedni városunkban is az áldozatait. Néhány nap előtt temették el Just Antal molnár első osztályos növendék fiát s e hó 1-én ismét egy más iparosnál Schelb Ferencznel pusztított, kinek egyszerre két gyermekét vitte el. Pénteken délután temették el a két ártatlant.

Várt vendég. A régen várt vendég, melyet egykor Eszterháznak János huszára oly szépen fölemelt Bécs összes drágaságai fölé, a »csendes tavaszi eső az Alföldön,« a gazdák legnagyobb öröme megérkezett s a szomszéd földet e hét elején pompásan megitatta. — A szép buja őszi vetések nem sovárogtak ugyan még az esőt, de a tavasziak annál inkább s különösen a tengeri nagyon is várta már, hogy a föld megpuhulásával a kapáló-ekét közéje vigyék. Most a sovargás megszűnt s ha a hátralevő veszedelmes napok tisztességesen vonulnak el fölöttünk, úgy pompás termésnek nézünk az idén eléje.

Kir. táblák. Az igazságügy miniszter által beterjesztett s a királyi táblák elhelyezésére vonatkozó törvényjavaslat a szabadelvű pártban változatlanul el-

fogadtatott; a mérsékelt ellenzéknek pedig egy része s a függetlenségi párt egészben Arad táblája mellett foglal állást.

Delegatió. Az április 28-án Ó-fel-sége elnöklete alatt tartott miniszteri tanácskozás határozata szerint, a delegatió a f. é. június 4-ikre hivatik össze a király által.

Dér. A Tiszamentén s így Szegeden is az esőzés annyira meghűtötte a levegőt, hogy pár éjjel egymásután dér volt s a gyümölcs- és szőlőben nagy kárt okozott.

Uj találmány. A jelenleg Szegeden időző Jules Hess szabadalmat kapott olyan gyufák előállítására, melyek dörzsolés nélkül is meggyulnak. A gyufatetőtlen végén oly anyag van, melynek letörésével, a gyufa azonnal meggyullad.

Uj gyár a megyénkben. Borosjenőn Neufeldt Károly nagygyáros kezdeményezése folytán egy görbitett szék és bútorgyár felállítása határozatott el, mihez Neufeldt tetemes összeget és a jenői fűrészgéart ajánlotta fel. Itt megemlítjük még, hogy ugyancsak Neufeldt birtokán a cementanyag, portlandcement alakjában való üzemszerű feldolgozása és árusítása is elhatározatott.

Fiumében Donáth Imre polg. iskolai igazgató és Kavulyák György tanító, az állami elemi és polgári fiúiskolában ingyenes magyar-nyelvi tanfolyamot tartottak, melyről a vizsgálatot e héten tartották meg. A vizsgálaton jelen volt Dr. Berghoffer József, h. tanfelügyelő a fáradozó tanár uraknak méltán megérdemelt elismerést és köszönetet nyilváni-

tott. Donáth igazgató zárbeszédében gr. Zichy kormányzót éltette.

Munkás ünnep. A munkásosztály által megünnepeelt május elseje a munkások góczpontján, a fővárosban, nemcsak hogy zavargássá nem fajult, hanem ellenkezőleg, diszére válik az ünnepeléssel egybefűzött gyűlészés, mert megmutatta az egybegyűlt óriás sereg, hogy nem felforgatás a magyar ember czélja mint a francziáknál s nem akarják az egyszerű ünnepelest anarchiává fejldtetni. S így biztos is lehet a magyar munkás, hogy e hazában mindenkor magyar loyaltással fog találkozni, mely ketté töri a kenyeret, hogy embertársával megossza s nem fog szenvedni soha az elnyomatás vagy megaláztatásban, ha csak önmaga meg nem aláztatja, le nem alacsonyítja magát.

Panszláv izgatók ütötték fel fejüket Bosznia és Hercegovinában, honnét egy mohamedán és keresztényekből álló küldöttséget akarnak meneszteni a szultánhoz s azután Pétervárra a csárhoz azon kéréssel, hogy a két megszállott tartományból az osztrák magyar csapatok kivonását eszközöljék ki. — A küldöttség vezetését és a felhívás közzé tételét egy mosztári mohamedán földbirtokos magára vállalta.

Szerbia kölcsöne. A szerb skupstina által kért 10 millió franknyi hitel Szerbia aggosztó szinben levő jövőjének tekintetéből, hadügyi czélokra megszálltatott. Ugyanekkor Pasics skupstinai elnök kijelentette, hogy Szerbia háború esetén nem fog elszigetelve állani, hanem

No, én is azt mondhattam volna május 1-én, mikor a hajnali órákban el voltam itélve — — rettenetes zene hallgatásra.

Én is aludtam. Egyszer csak az álom között szép, andalító hangok kezdtek ringatni. Örültem még álomban is. Hanem, nem sokáig tartott ez az öröm, mert tiz banda fogott engem is körül s nincs oly keserves jeremiáda, mit azok el nem hegedültek volna nekem. — Jó izű álmat elzavarták s mitől álomban borzadtam, im teljes valóságában ott volt három hosszú lépésre tölem. A hat ablakom mindenikénél egy-egy fekete csoport állott, félre billentett fejével. Elöl a porcellán nadrágos primás ránczígálta vonóját a két szál dhuron; mellette kintornázott a brásás s leghátul a kisbögöre a nagybögös nehezkedett. No, ez meg is felelt legalább a nevének, mert olyan bögést nem hallott hamarjában a templom környék. De nem is volt csoda, hiszen vadonúj madzag volt a bögön a rézhúr.

S ez a szép zene mégse tetszett a hajnalnak. Szörnyen szégyelte magát. Röstelte, hogy ő ily macskazenét is kapott s szégyében betakarta arcát sűrű köddel, mint a szemérmes menyasszony fátyolával.

Végre valahára reggel lett s a hegedű hönalj alá csapódott. Hanem ekkor vette kezdetét még az igazi pocsetába való szokás.

— Jó reggelt, kiált be az ajtón a gólya, egy kis sóravalót. Még az vissza se húzza a fejét, már a vállán át kiált be a zsandár, pálinkára-valóért. Hogy azután teljes legyen a banda, közibök furakodik az uniformisos dobos, — (hála Isten dob nélkül!) — esupa jó kívánatokat dobolva be a szobába.

No, itt már elhagyott a türelem. Bántam szörnyen, hogy nem töltöttem az éjjelt a korcsmában, oda nem jöttek volna legalább felkeresni a tisztelők. Szidtam a naptárt, miért van meg benne a május 1-je, miért nem tették azt inkább április 31-nek. És én most azért fizessek s fizesse meg a kiuzást.

Gyönyörű divat. Szerencsém hogy nem sokat törődöm a divattal, mert azt tartom, hogy azt is egy ember kezdte meg s miért ne lehetnék én is egy ember, ki más divatot kezd. S úgy is tettem. Van nekem egy jó hegedűm s mikor láttam, hogy se a gólya nem viszi a zsandárt, se a zsandár a dobost, oda álltam eléjük az én jó hegedűmmel s elkezdtem nekik játszani azt a himnust, a mivel ők ébresztettek fel engem s melynek első sora: »Oh du lieber Augustin.«

S az az újdonsült divat használt, mert az infámis hangra elrepült a gólya a zsandárral. Én búcsúszóul pedig utánok kiáltottam: quittek vagyunk.

Hanem az uniformis odatapadt az ajtó félhez. Hogy miért ragaszkodott annyira, nem tudom. Lámpa világítására nem nagy szükségem van, mert a napfelkeltével úgy is haza találok (azt mondják), kótya-vetyére meg úgy se látnám szívesen. Ezt már dob hiányában nehéz volt quittelésre vinnem. — No, de itt meg használt az asszonyi takarékoság, ki ugyanis előrelátásból, a rokonság összes pipahulladékát összeszedte s egy fél kalapra-valót adott abból a dobosnak.

Még talán most is fut örömeben a zsiros bagóval.

Végre megtisztult a levegő, kezdtem nyugodtan lélekezni. De alig húztam be egyikét szippantást a harapni való ködből, folytatódott a tisztelgések. Hanem ezek már iskolázott — iparos tanoncok voltak, kik szép dictio mellett adták át a köszöntést a — kontót. —

Édes Istenem! mit képzél az ember, ember-társáról? Azt hiszi hogy mindenki bankócsináló! —

Ennyi szép köszöntés után joggal sóhajthattam azután fel: »Ments meg Uram engem, május elsejétől.« »Hallgasd meg Uram könnyörgésemet, és az én kiáltásom, jusson elődbe!«

KALAMUS.

Europa legelső államával együtt fog győzni, vagy meghalni. (A. K.)

Az orosz csár rendelete. Az orosz csár elrendelte, hogy a kormány Szerbiának százezer Berdan-féle fegyvert szolgáltatson ki. A csár ezeket a fegyvereket ajándékol adja a szerbiai kormánynak. (P. H.)

Apró hírek. A szakál- és bajszos szegedi pinczérné férje elviszi mutogatni, ha a belügyminiszteri engedélyt erre megfogja kapni. Az érdekes nő paraszt menyecske, huszár markotányosnő és régi magyar viseletű úrnő kosztümben fogja bemutatni magát.

Papirgyár. Egy osztrák papirgyáros ez év folyamán egy nagy papirgyárt fog Szegeden felállítani. Az erre fordítandó tőkét 150 ezer forintban állapította meg.

Tűz. Józshelyen Vaner Adolf földbirtokos ököristálója hamuvá égett s a benn volt 70 drb. hízó ökörből egyet sem lehetett kimenteni. — **Kaszaperen** Horváth Szilveszter volt tanító temetési költségeinek fedezésére, az iskolaszék 50 forintot adományozott az özvegynek. — **Körtvélyesen** egy pintér háromfelé vágta a feleségét, azután a fejét bevitte a belső szobájába, a derekat a másik szobába s a test harmadik darabját egy más helyre dobta. — **Hajón** Fetter Antal közgyám leányának a szobájába az udvarló pisztolyal belélt. A golyó szerencsére, senkit sem talált.

Közgazdaság.

Egy boldog királynő.

Dr. Fényes Kálmántól.

Ha az ökörszem — mint azt korán elhunyt természettudományi írónk, gróf Lázár Kálmán, oly szépen leírta a »Természettudományi közlöny« 97-ik füzetében — az állatvilágban mint boldog király szerepel, akkor még inkább lehet boldog királynőnek elneveznünk az anyaméhet.

Napjai már gyermekkorától kezdve valódi boldogság közepett mulnak. Neveltetése olyan, mint az elkényeztetett gyermeké, melyet az egész család gondos szeretete kézen hordoz és legcsekélyebb óhaját is készséggel betölti. A királyi ivadék számára különös bőleső készítették hosszúdad makk-alakban, mely a »peuple« bőlesőitől egészen elütőleg, nagyobb és művészebb alkotásu. Míg tehát a dolgozók és a herék gépies egyformaságu lakásokban összeszorulva nevelkednek, addig a királynő tágas, kényelmes nyoszolyában tölti el fejlődésük időszakát. Táplálékuk a legtisztább és legfinomabb édből készül, valódi lucullusi módon élnek és eledellel oly bőven láttnak el, hogy azt nem is bírják elfogyasztani, amint ezt láthatjuk, ha egy anya sejtet az ifju királynő kibuvása után megvizsgálunk. Ott fogjuk találni a czella alján a felesleges tápanyát, mely nem oly közönséges tápszer, mint a többi méhálcaé, hanem sűrű, pépféle állomány, a legillatosabb virágok kelyheiből, különösen a királyi nemzedék számára gyűjtve.

És míg a dolgozók 21, a herék 24 napot töltenek a pólyában, addig a királynő már 11 nap alatt mint nagykorú áll előttünk, készen a neki kitűzött nagy feladatok teljesítésére.

Már külseje is mutatja, hogy uralkodásra

teremtetett, legnagyobb természetű minden méhek között, de minden nagysága mellett sem felszeg és ügyetlen, hanem arányos, karcsu, tetszetős fejedelmi származásának megfelelő. Rövid szárnyai lepelként borítják vállait s lenge szövetükön keresztül a sugártermet köronalait látattják. Melle halványsárga zománczu, mintha aranyvértzetet viselne; hátsó lábain a gyűjtő kosárka hiányzik, mert nem szolgál munkára, hanem magasabb kötelességek betöltésére alkottatott. Veszély idejében képes síró hangot adni, ami a többi méhek-nél elő nem fordul, s melynek hallatára a kas népe őt utolsó emberig védelmezi. Legfőbb és legbecesebb adománya azonban a nemzési és szaporítási tehetség, mely csak benne van szabályszerűleg kifejlődve, úgy hogy ő államának nemcsak uralkodója, hanem a szó legvalódibb értelmében anyja is.

Ennyi jeles tulajdonnal, a természetnek ennyi ajándékával elhalmozva, nem nagy fáradságába kerül boldogan tölteni be trónját, melynek rendithetetlen alapját képezi alattvalóinak bálványozó ragaszkodása. És e királynő ezt igazán megérdemli, mert nem adja át magát dözsölő gyönyöröknek; kivéve nászútját, sohasem hagyja el országát vagy csak népének társaságában teszi azt. Ő nem kívánczik soha sem a káson kívül, jól érzi magát hiveinek, gyermekeinek körében és fáradszlanul közreműködik a közjó érdekében. A gyors halálozás által beálló hiányokat még gyorsabban pótolja, naponként új nemzedéknek veti meg alapjait, midőn az üres sejtekben petéit elhelyezi és így államának ezernyi új munkás polgárt ad.

Csakis rajzaskor és menyegzője alkalmával hagyja el a kaptár csendes otthonát; ez utóbbi a kéjutazáshoz hasonlít. Midőn a nap legnagyobb sugarait osztja, déltájban, az ifju királynő, hajtva szerelmétől nászútjára indul; meglebbenti fénylő szárnyait és a levegőbe emelkedik; a vaskos herék mint élvszomjas kalandhősök körülötte sereglenek. Egy felség szerelme van szóban, nagy a lovagok csoportja! Egyet azután kiszemel magának az ünnepeit és azzal a magasban eltűnik, oda őket emberi szem nem tudta még kísérni soha. Annyi azonban kétségtelenül be van bizonyítva, hogy a választott a nagy megtiszteltetést mindig életével fizeti meg, tehát a királyné egész életén át özvegy marad; mely állítás mellett a közvetlen tapasztalat és több kísérlet közt az is tanuskodik, hogy a királynőt a nászrepülés után szárnyaitól megfoszthatjuk, anélkül, hogy ez által hivatásának teljesítésében zavarnók; holott ugyanezen eljárás teljes zavarósságát okozza a királynőnek, ha az nászrepülése előtt vétetett fogantatba.

A mily költői és boldog volt élete, olyan halála is. Midőn 3—4 évig kormányozta volna szeretett és szerető népét, lassankint elgyengül és erőinek fogyatkozásával termékenység is megcsökken. Alattvalói azonban e miatt el nem fordulnak tőle, megőrzik számára régi hűségüket és tiszteletteljes szeretettel veszik őt körül öreg napjaiban épen úgy, mint egykori virágzó éveiben. Ha azután a szomorú esemény: a haláleset bekövetkezik, gyászt ölt az egész ország, a munka szünetel, bánatosan zúg az anyátlan kas, siratva a drága halottat, s nem ritkák az esetek arra, hogy egy ilyen méhesalád teljesen elpusztul. Legtöbb esetben azonban már gondoskodva van új anyáról és ez enyhíti a nagy veszte-

ség fájdalmait, a munka ismét megindul és minden jog, minden tisztelet az új fejedelm-nőre ruháztatik át.

Pattantyúk.

Az m—i posta tiszték fejk vezetőse alatt egy verőfényes vasárnapi délutánon, kerülni akarván ez egyszer a nagyvárosi zajt, elhatározták, hogy a Maros egyik félreeső virányában letelepednek s picézni fogandanak.

A legünnepeyesebb esendben, lesik a várva várt zsákmányt. Egyszerre csak két munkás megszólítja a szórakozókat:

Hát máma nem játszanak a városban?

A megszólítottak egymásra néznek.

A jövevények ismételvén a kérdést, a picézők vezetője a megsértett önértett hangján szól:

— Hát miknek néznek maguk benünk?

— Hát talán csak cigányok vagy mi?

Házasulandó ifjak »miatyánk«-ja. Mi leendő oldalbordánk, ki vagy egy gazdag ember leánya, jelentessék be a te hozományod.

Jöjjön el apád félgazdasága.

Legyen meg a te ifjuságod miképen most, azonképen évek múlva is.

A mi mindennapi kártya-, ital- és dohánypénzünket add meg bőven az esküvő előtt.

És bocsásd meg, ha elmegyünk a kávéházba, miképen mi is megbocsátunk, ha nem kell veled bálba és színházba mennünk.

És ne vigy minket a divatárú-kereskedésbe. De szabadíts meg a nyelvedtől. Mert tied a fecsegés hatalmas eszköze, most és életed végéig, de azontúl Ám — (n)em.

Igen csábító rajzzal, felirattal ellátott czimtáblát eszelt ki a kecskeméti politikus csizmadia.

A zengzetes név alatt két oroszlán szemlélhető, melyek egy csizmát akarnak szét tépni, de az erős csizma még a két ellenkező irányban széttépní akaró oroszlán erőnek sem enged. A kép alatt e felírás olvasható:

»Jaz Köcskőméti löhetetlenségől.«

Definíciók a házasságról. Az orvos egy különös láznak nevezi, mely forrósággal kezdődik és hidegséggel végződik. —

A vegyész: egy egyszerű rokonvegyületnek; a jogász: egy adásvevési szerződés; a költő: egy regénynek, mely több kiadást hoz létre; egy színész: egy tragikomédiának, hol a kritika nagyon különféle; a katona: egy háborúnak, mely gyakran csak hét, — de olykor még harmincz évet is túléri.